ply, answer (hitki hann veit, hvat hann skal við k., ef); to utter a cry, &c. (hundrinn kvað við hátt); to sound (því næst kvað lúðr við); (4) refl., kveðast, to say of oneself; þeir er biskupar kváðust vera, who said they were bishops; hann kveðst eigi ríða mundu, he said he would not ride; impers., mér kveðsk = ek kveð mér; Kára kvaðsk (= Kári kvað sér) önnur ferð betri þykkja, K. said he thought another course preferable; kveðast at, to exchange verses or songs.

KVEĐANDI, f. (1) recitation, chanting or singing (fögr var sú k. at heyra); (2) rhythm, flow of a verse (þó fegra þær mjök í k.).

KVEĐJA (KVEĐ, KVADDI, KVADDR), v. (1) to call on, summon (Þórvaldr kvaddi húskarla sína); k. e-n e-s, to request (demand) of one; k. matar, svefns, to call for food, sleep; k. sér hljóðs, to call for a hearing; k. bings, to convoke a meeting; k. e-n e-s, to call on, summon, one to do something (vóru vér kvaddir at bera vitni bat); (2) to welcome, greet (beir kvöddu konung); of one departing, to bid farewell, take leave of (hann gengr nú í brott ok kveðr engan mann); refl., kveðjast, to greet one another (beir kvöddust vel); (3) with preps., k. e-n at e-u, to call on a person to do a thing, call his attention to (þik kveð ek at þessu); k. e-n frá e-u, to exclude from, deprive of (ek hefi opt menn frá æfi kvadda, er eigi vildu hlýða mínum boðum); k. e-n til e-s, to call on one for a thing (k. menn til ferðar); k. e-n upp, to call on one to rise (síðan vaknaði Haraldr ok kvaddi upp menn sína); to summon to arms; síðan safnaði hann liði ok kveðr upp almenning, after that he gathered men and roused the whole country; k. e-n út, to

call one out of the house (hann kvaddi út Höskuld ok Hrút).

KVEĐJA, f. welcome, greeting, salutation (konungr tók kveðju hans).

KVEÐJU-BOÐ, n., -SENDING, f. greeting from one absent, compliments.

KVEÐ-SKAPR, m. poetry, verse-making (góðr, illr, -skapr).

KVEFJA (KVAFÐA), v. = kefja.

KVEIF, f. coif, cap, esp. mitre.

KVEIKING, f. kindling.

KVEIKJA (-TA, -TR), v. (1) to light, kindle; k. eld, ljós, to kindle a fire, light; (2) fig. to arouse, give rise to (k. sorg, harm, fjándskap).

KVEIKJA, f. kindling (öfundar k.).

KVEIKR, m. wick of a lamp.

KVEIN, n. wailing, lamentation.

KVEINA (AĐ), v. to wail, lament; k. um e-t, to com plain of (er hér kveinat um eldiviðarfæð).

KVEINAN, f. wailing.

KVEINKA (AÐ), v. to complain.

KVEINKAN, f. lamentation.

KVEIN-SAMLIGR, a. doleful; -STAFIR, m. pl. wailings, lamentations.

KVEISA, f. whitlow, boil (hann hefir kveisu mikla í fætinum).

KVEISU-NAGLI, m. the core of a boil.

KVELD, n. evening; at kveldi (dags), at eventide; i k., to-night; a kveldit, a kveldum, of an evening, in the evenings; um kveldit, in the evening, that evening.

KVELDA (AÐ), v. impers., kveldar or daginn tekr at k., evening draws near.

KVELD-LANGT, adv. all the evening (drekka -langt); -LIGR, a. pertaining to evening; -MÁL, n. eventide; -MÁLTÍÐ, f. supper; -RIÐA, f. night-hag, witch (riding on wolves in the twilight); -SETA, f. sitting up late; -SVÆFR, a. inclined to sleep

